

URHO MUROMA I

Väinö Hotti

Urho Rafael Muroma oli suomalainen herätysliikejohtaja, Suomen Raamattuopiston perustaja ja rovasti. Muroman isä Emil Murén oli tunnettu evankeliseen liikkeeseen lukeutunut pappi. Perhe asui Helsingissä. 76-vuotiaana kuollut Urho Muroma on haudattu Helsingin Hietaniemen hautausmaalle. [Wikipedia](#)

Synty: 10. toukokuuta 1890, Helsinki

Kuoli: 25. kesäkuuta 1966, Helsinki

Kuollut: 25. kesäkuuta 1966 (76 vuotta); Helsinki

URHO RAFAEL MUROMA

Vuosisadan herätysaarnaaja Urho Muroma

Urho Muromaa voitaneen pitää Suomen herätyskristittyjen isänä. Eri piireihin nykyisin kuuluvat tämän suunnan edustajat huomaavat omaa hengenelämää tarkkaillessaan olevansa osalliset tämän vuosisadan ehkä suurimman herätysaarnaajan perinnöstä.

Herätyksen mies

Urho Muroma (1890-1966) oli sanan varsinaisessa merkityksessä "herätyksen mies". Hän tuli uskoon norjalaisen **Albert Lunden** kokouksessa 18.10.1912. Lunde esitti vetoomuksen: *"Jos täällä kirkossa on tänä iltana joku nuori mies, joka tuntee seisovansa valinnan paikalla, niin minä pyydän: valitse tänä iltana niin, että kun makaat kuolinvuoteellasi, voit sanoa: olen tehnyt elämässäni monta väärää valintaa, mutta tuona iltana valitsin oikein antaessani elämäni Kristukselle ja ottaessani vastaan pelastuksen."*

Pian kääntymiskokemuksensa jälkeen Muroma näki "taivaallisen näyn", joka siivitti häntä koko elämän ajan:

"Seisoin kuin jyrkänteen reunalla, josta hirvittävät tulenlieskat nousivat kohti taivasta. Jumala oli pysäyttänyt minut juuri, kun olin syöksymässä näihin lieskoihin. Seisoin siinä pimenevässä yössä. Samalla näin, miten sekä oikealla että vasemmalla puolella ihmisiä suoranaisesti jonona syöksyi jyrkänteeltä tuleen. Silloin sain kuin

sisäisen kutsun: Mene ja koeta pelastaa niin monta kuin mahdollista syöksymästä tuonne tulijärveen."

Muroma tahtoi keskittyä elämässään sielunpelastustyöhön. Hän tiesi, että "mestari tunnetaan rajoituksestaan". Muroman mukaan "kaikki elävä kristillisuus on herätyskristillisyyttä".

Hänen mielestään "herätyksen esteitä Suomessa ovat liberaaliteologia, korkeakirkkollisuus ja opetus, jonka mukaan ihminen uudestisyntyy kasteessa". Jossakin vaiheessa Muroma piti kotonaan rippikoulua. Nuoria pyrittiin määrätietoisesti johtamaan uskonratkaisuun. **Missään ei Muroman mielestä valehdella niin paljon kuin konfirmaatiolupauksen annossa.**

Sydän tekee puhujan

Muroma ei ollut mikään synnynnäinen puhuja. Päinvastoin hän ennen kääntymystään oli melko avuton suullisessa esityksessä. Mutta kun Kristus uskoon tullessa valtasi hänen sydämensä, hänestä nopeasti kehittyi eräs Suomen parhaimmista puhujista. Hän sanoikin, että "sydän tekee puhujan". Kun Muroman hyvä ystävä paroni **Paul Nicolay** joutui valitsemaan puhujia, hän kysyi: **onko hänellä sanoma?** Muromalla oli sanoma. Hän oli julistaja sanan varsinaisessa ja parhaassa merkityksessä. Teologinen tiedekunta on merkittävällä tavalla vaikuttanut julistajien ammattikunnan häviämiseen Suomessa: sen jälkeen, kun Raamatusta on tehty pitkälti inhimillisen järjen tuote, voidaan julistaminen hyvällä omallatunnolla vaihtaa tulkitsemiseen ja soveltamiseen.

Kirkon puolesta kirkkoa vastaan

Uskoontulon myötä Muroma sai erinomaisen rohkeuden seisoa Jumalan sanan takana, **jos tarve vaati, myös kirkkoa, piispoja ja pappeja vastaan**. Hän tahtoi palvella ennen kaikkea Jumalan seurakuntaa (ekkesiaa). Hän kantoi todellista vastuuta kirkon tilasta ja taisteli sinnikkäästi tehdäkseen kirkosta todellisen "Sanan kirkon". Eräs hänen periaatteistaan kuului: **kirkon puolesta kirkkoa vastaan!** Kun Tampereen piispa **Eelis Gulin** lähti myötäilemään kehitysoppia (darwinismia), Muromalta tuli jyrkkä tuomio:

*"Jos piispa **Gulinin** suositttelema evankeliumin väärennös alkaa kaikua kirkoissamme, silloin on Pyhä Henki jättävä rakkaan kansankirkkomme ja se joutuu saastaisten perkeleen henkien asumasijaksi...On kauheata, kun pitää tunnustaa esimieheksensä mies, jota kohtaan ei voi tuntea pienintäkään kunnioitusta."*

Syksyllä 1952 **Erkki Niinivaara** kirjallaan *Maallinen ja hengellinen* oli synnyttämässä uudenlaista kansankirkkoajattelua, jossa ei vedetty rajaa maailman ja uskovan seurakunnan välille, vaan ihanteena nähtiin kaikkia ihmisiä palveleva kirkko.

Muroma tarttui lujin ottein asiaan:

"Jos tällainen teologia - jumalattomien jumaluusoppi periaatteessa hyväksyttynä - pääsisi valtaan Kristuksen seurakunnassa, olisi se kaiken hengellisen herätystyön loppu...Periaatteessa tunnustettu jumalattomien jumaluusoppi on susi lammasten vaatteissa ja se susi on tapettava, niin kuin muutkin ilkeät sudet."

Muroma sanoi myös, ettei hän koskaan voi arvostaa valtiokirkkoa, jossa rajat Jumalan kansan ja maailman välillä ovat melko "sameat". Muroman mielestä lundilaisuuden vaikutuksesta *"tämä viheliäinen oppi rintalapsen uudestisyntymisestä kasteessa on nyt palautumassa takaisin kirkkomme kastejulistukseen"*. Niinivaaran kirja oli Muroman mielestä hyvin vaarallinen: *"jos tämä sanoma valtaa kirkon, silloin kirkosta tulee maailman hengen valtaama 'portto` ja 'Baabel'."*

Me 20-luvun Muroman perilliset tiedämme, että Niinivaaran esiintuoma ajatussuunta täyttää tänään kansankirkon niin kuin "vedet peittävät meren". Niinivaaran edustama ns.lundilainen teologia sai kokonaisuudessaan tuomion: *"Se johtaa suoraan suruttomuuteen ja iankaikkiseen helvettiin."*

Kasteessa ei ihminen uudestisynty

Kaste oli Muroman opetuksessa usein esillä. Hän ei hyväksynyt käsitystä, jonka mukaan "kapalovauva" uskoi. Muroman mukaan olisi suorastaan mahdotonta, että pienellä lapsella voisi olla sellainen Jumalan lupauksiin tarttuva usko, josta Luther puhui. Muroma hyökkäsi täysillä epäraamatullista ja katolista kastenäkemystä vastaan:

"Kun kristinuskon tultua valtion uskonnoksi, suuret määrät maailman ihmisiä, kääntymättömiä, synnissä eläviä, siirtyi kirkon piiriin eikä kirkolla ollut voimaa julistaa evankeliumia niin, että he olisivat saaneet kokea uudestisyntymisen armon, niin kirkko selviytyi tästä vaikeudesta opettamalla, että kaste muodollisesti eli ulkonaisesti toimitettuna omasi voiman uudesti synnyttää ihmiset, joilla ei ollut mitään uskoa. Tällä tavalla on tuhansia ihmisiä petetty. Toiset kyllä kuolinvuoteellansa heräävät huomaamaan, missä hirvittävässä erehdyksessä he ovat eläneet. Toiset eivät tule huomaamaan sitä, ennen kuin tuomiopäivänä...Vesikaste, jos ei ihminen elävällä uskolla omista kaikkea sitä, mikä hänelle kasteessa annetaan, luo nimikristittyjen valtaisan lauman. Katsellessamme kirkkohistoriassa kristinuskon

kulkua maailmassa ja katsellessamme tänä päivänä ympärillemme, emme tiedä mitään rikosta, jolla olisi niin vakavat seuraukset kuin se, että uskotellaan ihmisille heidän pelastuvan pelkän kasteen kautta, vaikka todellisuudessa sekä Raamattu että meidän Tunnustuskirjamme opettavat, että meidät vanhurskautetaan uskon kautta Jeesukseen Kristukseen pelkästä armosta."

Muroma lisää: *"Tämä valhe kasteessa tapahtuvasta uudestisyntymisestä on vaarallisimpia valheita kaikkien hengellisten valheiden joukossa, sillä se on suurin omantunnon herätyksen este ja vahvin väärän rauhan tuki...Saatanallisempaa valhetta ei enää yksikään ihminen voi keksiä."*

Muroma torjui Lutherin opetuksen lapsenuskosta ja piti oppia kasteesta **luterilaisen uskon heikkona kohtana. Muroman mukaan Luther oli kastekäsityksessään ristiriitainen.**

Muroma ja kansankirkko

Kansankirkko oli Muromalle samalla **rakas ja suuri ongelma**. Hänestä pitää paikkansa, että hän säilyi kirkossa ainoastaan "kirkkوتاistelun etumerkillä varustettuna". Hänen taistelutoverinsa prof. **Osmo Tiirilä** taisteli urhoollisesti, kunnes väsyi ja erosi kirkosta. Tiirilälle kävi selväksi kaksi tosiasiaa: kirkon suuri luopumus ja linjan muuttumattomuus. Nämä kaksi jumalanmiestä ovat olleet puheillaan, elämällään ja ratkaisuillaan viitoittamassa "miehen tietä" myös 20-luvun uskoville.

Liperit eivät koskaan olleet kovin lujassa Muroman kaulassa. Eroaikeet näyttivät voimistuneen merkittävästi Tampereen hiippakunnan synodaalokokouksen (1952) jälkeen, jossa Niinivaaran Maallinen ja hengellinen sai merkittävää kannatusta. Ainakin kaksi kertaa Muroma aivan vakavissaan yritti erota papinvirasta:

"Muroman ensimmäinen erokirje ei mennyt perille, koska Marja-Terttu Tolamo haki sen Eva Muroman kanssa asiasta sovittuaan pois Kauniaisten postista, ennen kuin se ehti lähteä tuomiokapituliin! Mutta seuraava, 29.5.1957 päivätty kirje, pääsi perille. Se sisälsi vain lyhyen viestin ilman perusteluja: `Anon täten, että minulle myönnetään ero papin virasta Evankelis-luterilaisessa kirkossamme - HETI`."

Myöhemmin mahdollisesti vaimo, ystävät ja työtoverit saivat Muroman perumaan eroanomuksensa.

Valinta ja vastuu

Uskollisena herätyskristilliselle näkemykselleen Muroma **ei voinut hyväksyä Lutherin Sidotun ratkaisuvallan** sanomaa. **Ihmisen muutoin sidottu tahto**

vapautetaan etsikkoajassa, jolloin ihminen asetetaan ratkaisun eteen. Tällöin ihminen valinnallaan sinetöi iankaikkisen kohtalonsa ja kantaa ratkaisustaan sata prosenttisen vastuun.

Suhde herätysliikkeisiin

Muroma halusi koota yhteen eri herätysliikkeissä esiintyvät hyvät puolet. Tämä ei kuitenkaan estänyt kritiikin esittämistä vähän joka taholle. Erityistä lukkarinrakkautta Muroma tuns **herännäisyyttä** kohtaan. **Wilhelmi Malmivaara** kuului hänen läheisiin ystäviinsä. **Nykyherännäisyys ei kuitenkaan ollut Muroman kunnioittamaa Ruotsalaisen ja Laguksen herännäisyyttä**, vaan Muroma näki siinä ns. niskaslaisuuden vaikutukset. Muroma arvosti kaikkien herätysliikkeiden alkuaikoja ja halusi elvyttää ja koota yhteen alkuaikojen parhaat piirteet. Heränneisiin lukeutuva Lapuan kirkkoherra **K.R.Kares** asettui vastustamaan Muroman työtä. Hänen mukaansa kääntymiseen ja hengellisen elämän syventämiseen tähtäävän toiminnan taustalla on "lahkolaiskirkkoihanne". Muroma sanoi tähän, että Kares oli *"ankara elävän hengellisen herätyksen vastustaja ja kuolleen kirkollisuuden puolustaja. Suomen kirkon mustin ja pimein pappi tässä suhteessa"*.

Evangeliset joutuivat Muroman järeän tykistön maalitauluksi useitakin kertoja. Kuten jo mainittiin, evankelisten eräs luovuttamattomista perusopeista, **kasteessa tapahtuva uudestisyntyminen, oli Muromalle punainen vaate**. Samoin "koko maailman autuus" ei soveltunut Muroman näkemykseen. Evankeliselta puolelta Muroma leimattiin sumeilematta kirkon opista poikenneeksi "lahkolaiseksi". **Niinivaaran, lundilaisen teologian vankan puolestapuhujan kuuluminen evankelisiin ei suinkaan ollut omiaan lähentämään tähän liikkeeseen.**

Teologiasta

"Muroman mukaan 'nykypäivien jumaluusoppi` kulkee tuhlaajapojan retkillä. Se on kieltänyt kaiken, mikä kristilliselle seurakunnalle on ollut pyhintä ja kalleinta ja samalla vaihtanut Pyhän Hengen tieteellisyyden henkeen. Muroman mukaan ei voi olla kahdenlaista totuutta, erikseen maallikoille ja teologeille tai erikseen uskon ja tieteen totuutta. Ainoastaan sellaisella teologialla on oikeutuksensa, joka palvelee seurakuntaa. Kunkin tieteenhaaran tulisi olla uskollinen 'omalle sisäiselle olemukselleen`. Teologian tulee hänen mukaansa olla kristillistä eli Jumalan ilmoituksen hallitsemaa."

Käytetyt lähteet: Timo Junkkaala, Urho Muroma herätyssaarnaaja. Tottelin taivaallista näkyä, Urho Muroman muistokirja. Urho Muroma, Uudestisyntynyt ihminen. Osmo Tiilikä, Kristilliset kirkot ja muut yhteisöt. Valoa ristiltä 5/1997.